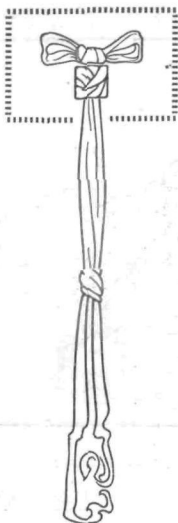

Naša Vikica.

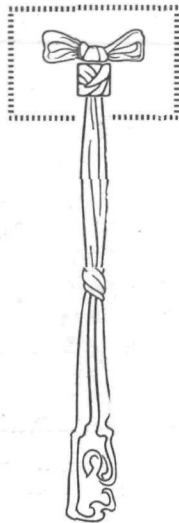
*Naša Vikica mala
malo sveta še pozna;
kdorkoli v hišo pride,
pravi, da je papa —
samo da brke ima.*

*Ali papanek njen dragi
daleč je šel od nje,
tja, kjer žvižgajo krogle,
in topovi grme.*

*V sredi življenja in smrti
misli papanek na njo
in na dneve, ko srečen
gledal ji spet bo v oko.*

Borisov.

Zvezde.

*Ko diha tiha noč pokoj,
blesti na straži zvezdic roj!
Cveticam v pisano polje
iz čašic brišejo solzé;
tja v gnezda skrivna kptičkam zro,
da spavajo sladkó, sladkó;
bolniku z blagimi očmi
roj zvezdic nado govori . . .
Popotniku na pot z višav
pošiljajo poljub, pozdrav;
otožnim vsem v polnočni čas
šepečejo tolažbe glas . . .
Na lička speči deci smeh,
odgrinjajo Boga v očeh;
iz jasnega blestenja njih
ljubezni božje sije dih . . .
Zaglobil bi se v daljno dalj,
kraljico noč zasnuvil kralj,
oproščen spon in brez strasti —
duh z Bogom samim govori . . .*

Fran Žgur.

